

טעם ומתיקות בתפילה

פתח דבר:

ישנה נקודה מהותית בכל המערכת של תפילה, והיא שעלינו לדעת שבתפילה טמונים עונג מיוחד ומתיקות גדולה, ואם רק נתבונן בזה ונדע להשים אל לבנו את הדברים המביאים לכך נוכל גם אנו להתענג ממתיקותה הנפלאה של התפילה - זאת מלבד שאר המעלות והסגולות שיש בתפילה. ונסביר את הדברים בעזרה"ת.

מדוע להתגורר במרתף?...

גדולי המוסר השתמשו במשל: ארמון בן שמונה עשרה קומות מתנוסס לתפארה על מאות חדריו, ויודעי דבר מספרים שגנוזים בו אוצרות פז וסגולות מלכים אשר אינם נמצא במקומות אחרים.

מי הוא המאושר שזכה להיות בעליו של אותו ארמון רב תפארת?

מתברר שארמון זה עבר בירושה במשך מאות בשנים מאבות לבנים, עד שהגיע לידינו של אחד מן הצאצאים לשושלת זו. ולהפתעתנו אנו מגלים כי הלה בחר להתגורר במרתפו של הארמון... מעולם לא עלה בדעתו לבקר בתוככי הארמון על כל קומותיו ולהזין את עיניו מיופיו, וליהנות מכל אוצרותיו הנפלאים ושכיות חמדותיו הגנוזים בו.

אנו מלאי השתוממות ופליאה, הכיצד יתכן לבלות את כל החיים במרתפו

קמזד _____ תפילה דייליה

של ארמון פלאי, מבלי לגלות התעניינות כל שהיא בנעשה בו ובעשירות המופלגת הטמונה בו?!

כך באותו מבט של תמהון בדיוק מסתכלים עלינו אנשי כנסת הגדולה אשר הנחילו לנו את התפילה על כל פרטיה ודקדוקיה סודותיה וחמדותיה, וכפי שאנו מביטים במבט של חמלה על בעליו של אותו ארמון מפואר המתנשא לגובה, ואילו הוא חי בדלות ובחוסר כל בעמקי המרתף הטחוב והאפל, ואיננו יודע ליהנות מהזכייה הגדולה שנפלה בחלקו...

התפילה דומה לגחלת הנהפכת בנפיהה לשלהבת!

זאת עלינו לדעת כי בתפילה טמון עונג ותענוג נפלא שאין לשער. וכשם שכתב הרמח"ל זצ"ל בספרו דרך עץ חיים, שהתורה היא כמו גחלת, שכאשר אדם נופח בה הופכת היא לשלהבת אשר בה כמה גוונים, וכולם היו כמוסים וסגורים בגחלת, וככל שיתאמץ בה יותר כך יתגלו לו יותר ויותר אורות, ויש לדעת שכן הוא גם בתפילה!

התפילה איננה רק נוסח ומטבע לשון שקבעו לנו חז"ל, אלא בכל מילה ומילה של התפילה טמון אור נפלא שרק מי שיתבונן בה בכל מאודו מסוגל יהיה לגלותו וליהנות ממנו.

"כי קרוב אליך הדבר מאוד!"

מספרים על גנב שדרכו היתה לגנוב יהלומים, הוא הלך לשוק היהלומים ותר בדוכני המכירה אחר יהלום גדול ויפה, וכך המתין בצד עד שאי מי החליט לקנותו, אחר כך היה עוקב אחר הקונה ואורב לו עד שעלתה בידו לגנוב את היהלום.

יום אחד הוא הבחין כדרכו ביהלום יפה במיוחד, והנה איש מכובד ניגש למוכר וקנאו. הגנב עקב אחר האיש והלך אחריו ברחובות ובשבילים עד שהגיע לנמל, והנה הוא רואה את הקונה עולה על אוניה.

מיד הזדרז הגנב ורכש גם הוא כרטיס נסיעה באוניה, ובאמצעות מעט שוחד לרב החובל אף הצליח לקבל מיטה בחדרו של קונה היהלום...

טעם ומתיקות בתפילה קמזה

הוא חיכה ללילה, ולאחר שהיה בטוח שהאיש המכובד ישן שינה עמוקה, התחיל לחפש אחר היהלום. הוא חיפש בבגדיו של האיש, מתחת למזרון שעליו ישן, הוא אפילו בדק בתוך ידיו ובתוך פיו, אך איפה היהלום?

הוא בדק בכל מקום אפשרי אבל לא הצליח להניח עליו את ידיו...

בבוקר, האוניה הגיעה ליעדה וכולם כבר החלו לרדת ממנה, ניגש הגנב אל הקונה ואמר לו: תשמע, רציתי לגנוב ממך את היהלום שקנית אבל לא הצלחתי למצוא אותו, כולי מלא סקרנות ולכן תגיד לי בבקשה - היכן החבאת אותו?

ענה לו הקונה: נראה לך שאינני יודע שאתה גנב? ראיתי כיצד אתה עוקב אחרי בכל מקום, החבאתי את היהלום במקום שלא היית חולם לחפש שם, במקום הבטוח ביותר - החבאתי אותו בכיס שלך!

זאת עלינו לדעת - היהלום הנכסף - העונג הנפלא, נמצא אצלנו! אין צורך לחפש אותו במקומות אחרים! מי שירצה ויתאמץ להשיג את העושר והאושר הטמונים בתפילה - ימצא זאת בתוך לבו פנימה!

לעתים נותנים לאדם להרגיש את מתיקות התפילה

ואכן לפעמים אדם זוכה במתנה מן השמים, ומאפשרים לו "לטעום" ממתיקות התפילות, לעתים זה קורה בימים נוראים - ראש השנה ויום כיפור, או בסתם תפילה הוא מרגיש מתיקות אינסופית זו, אבל כדאי לזכור שמדובר במתנה מן השמים, בכדי שעל ידי טעימה זו יתאוה ליותר וישתדל להשיג זאת בכוחות עצמו בכל תפילה ותפילה.

וכבר המשיל על כך הבעל שם טוב זצ"ל, למה הדבר דומה? לאדם שנכנס לחנות לממכר פירות ושאל את המוכר האם ענבים אלו שאתה מוכר מתוקים הם או לא? ענהו המוכר: קח לך מהם כדי לטעום, וכך תדע אם מתוקים המה. ואכן כאשר יטעם ויראה כי טובים ומתוקים הם לחיך יבקש ממנו עוד, אבל אז יאמר לו המוכר: הנה נתתי לך לטעום בחינם כדי שתראה מה טיבם, עתה אם הנך רוצה עוד, צריך אתה לשלם את מחירם.

קמזו _____ תפילה דייליה

כך גם בתפילה, אי אפשר להגיע ולזכות בתפילה ללא שום השקעה מוקדמת, ואילו מה שטעמת פעם את הטעם המתוק של התפילה, היתה זו מתנה חד פעמית כדי שתכיר את טובתה בבחינת "טעמו וראו כי טוב השם", אך כדי לזכות לעצם המדריגה בצדק וביושר, עלינו להשקיע בכך עמל יומיומי.

חנה טעמה טעם תפילה!

ידוע כי הלכות רבות מהלכות תפילה לומדים אנו מחנה אמו של שמואל. וכך אומרת הגמרא במסכת ברכות (דף לא.): "אמר רב המנונא: כמה הלכתא גברוותא איכא למשמע מהני קראי דחנה: "וחנה היא מדברת על לבה" - מכאן למתפלל צריך שיכוין לבו, "רק שפתיה נעות" - מכאן למתפלל שיחתוך בשפתיו, "וקולה לא ישמע" - מכאן שאסור להגביה קולו בתפילתו, "ויחשבה עלי לשיכורה" - מכאן ששיכור אסור להתפלל".

חנה שימשה כ"שלחן ערוך מהלך" של תפילה, ועל כן חז"ל למדו ממנה הלכות רבות בענין זה.

והנה חז"ל העמידו לנו הגדרה מיוחדת במהות תפילתה של חנה, וזה לשונם במדרש משלי (פרשה ל"א אות י"ח): "טעמה כי טוב סחרה" - זו חנה שטעמה טעם תפילה, לפיכך זכתה ויצאה ממנה בן שהיה זווג למשה ואהרן שהיו מאירין לישראל כנרות".

אפשר רק להתפלל, אך אפשר גם לטעום טעם של תפילה! חנה לא זו בלבד שהתפללה כראוי וכנדרש לפי כל דקדוקי ההלכה, אלא היא טעמה גם טעם של תפילה. וכאן נשאלת השאלה מהו טעם בתפילה? טעם בתפילה פירושו שכאשר מתפללים מרגישים דבקות בו יתברך, וזה ערב וזה טעים, ותענוג להתפלל - זהו טעם בתפילה! אבל מי שמתפלל והתפילה עליו כמשא, וכל מה שהוא רוצה שכבר תיגמר התפילה ויוכל "להשתחרר" ממנה, זהו ההיפך הגמור מטעם בתפילה!

"אינני מסוגל להמתין זמן כה רב בלי לדבר עם הרבש"ע"...

נביא לענין זה כמה דוגמאות מחיים מלאי טעם ומתיקות בתפילה של גדולי ישראל בכל הדורות:

טעם ומתיקות בתפילה קמז

על המשגיח רבי שלמה וולבה זצ"ל מסופר כי נהג להימנע מלהתפלל מנחה קטנה בישיבה אלא הקדים והתפלל מנחה גדולה, באומרו שאיננו מסוגל להמתין שתים עשרה שעות בלי לדבר עם הרבוננו של עולם!

מה עשה הגאון רבי משה מסאסוב זצ"ל כאשר תקפו בולמוס?

מסופר על הגאון רבי משה לייב מסאסוב זצ"ל: כידוע הוא היה עוסק רבות בפדיון שבויים, ופעם נזדמן לו להיות אצל פריץ אחד בכדי לפדות יהודי משביה.

הפריץ היה באמצע סעודתו והגאון רבי משה לייב מסאסוב זצ"ל באותה העת שרוי היה בתענית, והעבירו על ידו מאכל חשוב מאוד מכל מיני מטעמים שהיה שוה ח' מאות רייניש, ונכנס ריח המאכל בקרבו עד שאחזו בולמוס רח"ל. לימים סיפר כי נתן עצה לנפשו בכך שצייר בדעתו כיצד הוא עומד בתפילה ואומר את תפילת "נשמת", וכאשר חש בתענוג זה חלף ממנו כל רעבונו, ועל ידי כך שב לאיתנו...

שום תענוג אינו דומה לאמירת "נשמת כל חי"!

וכך מסופר על הגאון בעל הבית אהרן זצ"ל: לפריץ ששלט באותו המחוז התחשק יום אחד לנסוע במזחלת שלג, אך דא עקא שהיה זה בשיאה של תקופת תמוז. אך כאשר הפריץ רוצה מי מעכב בידו... הביאו עבדיו מאות שקים מלאים סוכר, ופיזרו את הסוכר על פני שטח גדול כאילו היה הוא שלג, ואז רתמו את המזחלה לשני סוסים לבנים וכך נסע הפריץ להנאתו באמצע הקיץ על ה"שלג".

סיפרו לבית אהרן זצ"ל על העולם הזה שיש לו לפריץ, אשר אין שום דבר שימנעהו ממילוי כל תאוותיו.

הבית אהרן זצ"ל נענה ואמר: "לא ניתן להשוות כלל את התענוג שיש לפריץ בנסיעתו על מזחלת ה"שלג" באמצע הקיץ לתענוג הגדול שיש לי בשבת קודש בשחרית בעת אמירת נשמת כל חי..."

קמח _____ תפילה דייליה

ה"ממה נפשך" שערך לעצמו האברך המופלא...

ולעתים מרוב הרגשת עונג ומתיקות נפלאה יש אשר היו מוכנים אפילו למסור את נפשם על מנת שלא להפסיק את התענוג הגדול שהיה להם בעת התפילה.

נביא כאן את מה שסיפר הגאון רבי ישראל אליהו וינטרויב זצ"ל על אברך אחד (ולפי ההשערה לא היה זה אלא הוא עצמו...).

במלחמת המפרץ היה המעשה, והשעה - תפילת ערבית של ליל שבת קודש. לפתע נשמעה אזעקה והחלה הפגזה, בהלה ומנוסה רבה. אותו אברך נשאר על עומדו כרגיל בעיצומה של תפילת העמידה, הוא ערך לעצמו חשבון פשוט: ממה נפשך - אם מאומה לא יקרה ונמשיך לחיות, אם כן ממה יש לחוש, ואם חלילה יקרה משהו - היש לך מתיקות גדולה מלהפטר מן העולם הזה מתוך "גישמאק" ודבקות של תפילת ערבית דליל שבת קודש?!...

כמובן שלהרגשים מופלאים כאלו ניתן להגיע רק באמצעות השקעה ועמל רב!

"לי עצמי אין שמחה כזו אלא פעם לשבעים שנה"...

הגאון רבי משולם דוד סאלאווייצ'יק שליט"א סיפר מעשה נפלא:

פעם עבר חיל צבא גדול דרך העיר "טעלז", דרכם היתה לחפש אנשים מאנשי העיר כדי שיראו להם את הדרך עד העיר הבאה. וכמובן שכל אנשי העיר היו מתחבאים מפחד שלא יבחרו בהם אנשי הצבא.

חפשו החיילים בכל העיר עד שמצאו את החסיד מטלז הגאון רבי לייב זצ"ל שהיה יושב בבית המדרש עטור בטלית ותפילין והוגה בתורה כאילו מאומה לא קרה, ולקחוהו אנשי הצבא שיראה להם את הדרך, והוא הלך כל הדרך מעוטר בטלית ותפילין.

והנה כשהגיעה שעת המנחה, נטה הגאון רבי לייב זצ"ל מן הדרך לתוך העיר כדי להתפלל, החלו החיילים לצעוק עליו שיחזור מהר לדרך, אולם

טעם ומתיקות בתפילה קמט

שר הצבא שהיה איש מלומד והבחין שרבי לייב זצ"ל איננו איש פשוט כלל וכלל, ציוה לחייליו שיעזבוהו והוא עצמו הלך אחריו לראות את מעשיו. ואז ראה שרבי לייב זצ"ל הגיע למעיין מים, נטל ידיו והתחיל להתפלל תפילת מנחה. הוא התפלל בהשתפכות הנפש ובשמחה עצומה, ושר הצבא עמד משתאה על שמחת רבי לייב זצ"ל ועל צהלת פניו.

אחר שגמר להתפלל, חזר רבי לייב זצ"ל לדרך והורה לכל אנשי הצבא את הדרך עד העיר הסמוכה. כאשר הגיעו למחוז חפצם ערכו סעודה, ואז נעמד שר הצבא ואמר: "בעולם הבא של רבי לייב אינני מקנא... אבל בעולם הזה שלו אני מקנא מאוד... שכן יש לו שמחה כזו מכל תפילת שמונה עשרה, ואם כן הרי ג' פעמים בכל יום הוא שרוי בשמחה עילאית, ונמצא שכל חייו מלאים שמחה. ועל כך אני מקנא בו, כי לי עצמי אין שמחה כזו אלא פעם לשבעים שנה"...

שיתן לבו למעלה - להתענג על ה' לבד בתיבות התפילה!

וכבר כתב הגאון רבי חיים מוולאז'ין זצ"ל בנפש החיים (שער ב' פרק א):
המתפלל צריך שיתן לבו למעלה, עד שיהא כל כח לבו משוכה רק למעלה - להתענג על ה' לבד בתיבות התפילה.

מה עשה המשגיח שליט"א בפאתי בית התיבות?...

כדאי להביא את מה שסיפר הגאון רבי שמשון פינקוס זצ"ל אשר הוא עצמו היה עד לדברים:

עמדתי פעם בשדה התעופה באחת מערי אירופה. היתה זו שעת חניה בין טיסה לטיסה, בעוד עשר דקות המטוס אמור היה להמריא. מרבית הנוסעים כבר שהו בתוך המטוס - והאחרונים שבהם עשו את ההכנות האחרונות לעלות.

והנה, הבחנתי לפתע בדמות של יהודי חרדי, העומד בפאתי בית התיבות כשהוא מתפלל תפילת שמונה עשרה של מנחה. המחזה היה כל כך מפעים, עד שגם אני נעמדתי והתבוננתי בו ובשלווה שניכרה על פניו בעת עומדו בתפילה, עד מהרה זיהיתי אותו כהגאון רבי דן סגל שליט"א.

קנ _____ תפילה דיליה

בטוח הייתי שגם הוא יודע כי עוד רגע קט המטוס ימריא לדרכו, ואם לא יסיים את התפילה - תתקלקלנה כל תוכניותיו, והוא יאלץ להמתין לטיסה הבאה.

אבל רבי דן שליט"א ממשיך לעמוד בדביקות בתפילתו, משל נמצא הוא בעולם אחר, לא בשדה תעופה אירופאי. גם כאשר כבר נשמע קולו של הרמקול המכריז שהטיסה שלנו תצא בעוד שלוש דקות - לא נע המשגיח שליט"א ולא אז ממקומו.

עמדתי כמסומר למקומי, ועכשיו גם אני לא יכולתי לזוז...

אמרתי לעצמי: אם המשגיח שליט"א עומד כאן - אשאר איתו, ומה שיקרה לו יקרה לי...

שלוש דקות הללו חלפו, והמטוס היה אמור כבר להמריא, רק כעבור עשר דקות נוספות סיים המשגיח שליט"א את תפילתו, וכמו נחת מהעולמות שבהם היה... הוא הביט בשעונו, הבין שאין כבר הרבה מה להפסיד, ופנה לומר "עלינו לשבח" בדביקות. שתי דקות נוספות עברו, ואז הבחין בי רבי דן שליט"א, תפסני בזרועי, ושנינו צעדנו לעבר המקום בו היה אמור המטוס להמתין.

לפליאתנו, גם המטוס עדיין עמד על מקומו כ"מסומר". עכשיו כבר מהרנו שנינו לעבר כבש המטוס, טיפסנו אל הפתח, ובדיוק באותו רגע נסגרו הדלתות והמטוס יצא לעבר מסלול ההמראה.

לאחר מעשה התברר, כי אחד הנוסעים העיר את לבו של איש הבטחון שהיה בתוך המטוס על תיק חשוד שהונח באחד המדפים, איש הבטחון לא רצה לטפל בתיק לבדו, הוא הזעיק עזרה ומיכשור לבדיקת החפץ החשוד, ואדהכי והכי, עברו בדיוק אותן דקות שרבי דן סגל שליט"א עמד בתפילתו, והמטוס יצא לדרכו.

כאשר המטוס היה כבר בשחקים - ניגשתי אל המשגיח שליט"א ושאלתי: "הכיצד? האם זו הדרך הראויה לעמוד שמונה עשרה בשדה התעופה מבלי לשים לב אל השעון? הרי זו לא שאלה "אם להתפלל או לא", אלא האם

טעם ומתיקות בתפילה קנא

להתפלל באריכות או שמא לקצר מעט! כלום לא היה ראוי להתפלל קצת יותר מהר, והעיקר לא להפסיד את הטיסה? הרי אם כבודו היה מאחר - ההפסד היה גדול והיה כרוך בביטול תורה וטלטולים מיותרים ממקום למקום, טענתי.

המשגיח שליט"א שמע את שאלתי, חיך במאור פנים והשיב במשפט קצר: "ומה אעשה ידידי, היה לי כל כך נעים בתפילה עד שלא הרגשתי כלל שהזמן עובר"??...

מבינים? נעים בתפילה!

איזו הרגשה של נעימות!

כי בעודנו מתפללים ראויה לה שמחה שתהיה על פנינו, כי רק בשמחה זו שבתפילה אנו מבטאים את היחס האישי של הקב"ה כלפינו!

מהי המילה היפה ביותר בעיניכם בכל ה"שמונה עשרה"?

פעם אחת כאשר הגאון רבי שמשון פינקוס זצ"ל דיבר עם ילדיו אודות התפילה, שאל אותם: איזו מילה בעיניכם היפה ביותר בכל ה"שמונה עשרה"?

התחילו הם משיבים לו כל אחד את תשובתו, זה אומר "שמע קולנו", אחר אומר "אלוקינו", ואילו רבי שמשון זצ"ל נענה לעומתם ואמר: "לדעתי המילה "אלוקי" - הקב"ה שלי, היא המילה היפה ביותר בשמונה עשרה.

הידיעה כי יש לנו קשר אישי עם הבורא יתברך, והוא שומע לתפילתנו - אמורה להעניק לנו עונג ושמחה עצומה. ומי שלא ניכר עליו שום אות של גילה וצהלה, סימן הוא שאיננו יודע מהו העסק שנקרא תפילה.

"מה קורה לך? למה אתה לא קופץ משמחה"?

אפשר להמליץ על כך את מה שאמר פעם הגאון רבי נח ויינברג זצ"ל כאשר נתקל בבוקר אחד בתלמיד מהישיבה שבא לקראתו. התבונן בו הרב זצ"ל רגע אחד ואמר בפליאה: מה קורה לך? למה אתה לא קופץ משמחה?

למה הרב מתכוון? - שאל התלמיד.

קנב _____ תפילה דייליה

למה שאני אהיה שמח?

השיב לו הרב נח זצ"ל: כשאדם זוכה בלוטו הוא קופץ משמחה, אתה יודע למה? אנשים חושבים שזה משום שהוא זכה בסכום כסף גדול. אבל זו טעות, זו לא הסיבה לשמחתו, הכסף אינו אלא ערימת ניירות, הוא לא מאושר משום שהוא זכה במאתיים מליון דולר, הוא מאושר מפני שהוא זכה כעת באפשרויות אין סופיות - הוא מרגיש עכשיו שהעולם כולו פתוח לפניו.

כך גם עליך לדעת, יש לקפוץ מרוב שמחה על עצם הדבר שהקב"ה בחר בנו מכל העמים, ויש לנו האפשרות לגשת אליו באופן אישי ולשוחח עמו על כל הצרכים האישיים ביותר - אלוקי! הקב"ה שלי! היש שמחה יותר גדולה מזו?! מתוך אלפי רבבות מליוני אנשים, יש לנו ההזדמנות לגשת ישירות אל הבורא יתברך ולשאול ממנו ככל העולה על לבנו, ומדוע אם כן לא ניכרת בך אותה השמחה?

זהו הפתח להבין היאך ישנם מעט אנשים חסידי קמאי, אשר כה התלהבו מהתפילה ומצאו בה עונג נפלא אשר אין לשער, זאת משום שהבינו את הזכיה הגדולה שנפלה בחלקם וכך חשו במתיקות ונעימות התפילה.

הרגשת עונג בתפילה - תנאי הכרחי!

והאמת היא כי דבר זה שהתפילה צריכה להיות מתוך עונג ושמחה עצומה, איננה רק "מעלה" בתפילה, אלא מדובר בתנאי הכרחי!

וכמו שאמר הסבא מקלם זצ"ל: אם אדם רוצה להתרומם מיום אל יום, צריך לעמול ולהשקיע על מנת שיוכל למצוא טעם בתפילתו.

הלוא אנחנו רואים, אילו היה בורא הקב"ה את המאכלים בלי טעם והאכילה היתה משמשת רק למען קיום הגוף, היו רוב בני אדם מתים ברעב. וכמו שניתן לראות בחוש חולים רבים שאינם נזהרים בפקודת הרופא, וזאת משום שאין להם כל טעם ברפואות למיניהם.

רק הטעם באכילה גורם לאדם להרבות באכילה ובשתייה לכבוד שבת קודש. ואם כן נמצא שהטעם הוא עיקר גדול המביא לידי מעשה.

טעם ומתיקות בתפילה קנג

ועל כן העצה היעוצה לאדם היא לחפש ולמצוא טעם בתפילה, וכך יחזיק ויתמיד בה תמיד ובאמצעותה יתרומם מעלה מעלה.

כיצד משיגים טעם בתפילה?

אבל השאלה היא - כיצד מגיעים לזה? מה עלינו לעשות על מנת להרגיש טעם בתפילה?

האמת היא כי אין לזה עצות רבות אלא דבר אחד - על האדם להתפלל במתינות ובמחשבה, ולהבין את מה שהוא מוציא בשפתיו. רק אם יתפלל בשימת לב מרובה יוכל להתחבר לתפילה, ולאט לאט גם לטעום את "טעם התפילה". וכלשונו של הנפש החיים זצ"ל: "להתענג על ה' בתיבות התפילה".

הלועס צימוקים מרגיש מתיקותם...

והא לך לשונו הנפלא של הספר מנוחה וקדושה (שער התפילה סימן כה):
"ועל ידי אמירת כל תיבה במתון, נדבק לבו בשבחי ה' ונפלאותיו, כמו הלועס צימוקים שמרגיש מתיקותם, לא כן הבולע".

הרי לנו ההבדל בין ה"לועס" את מילות התפילה לאט לאט, ירגיש ויחוש במתיקותה, לעומתו ה"בולע" לא יחוש במאומה...

עדותו של הגאון רבי אליהו לופיאן זצ"ל

מן הענין להביא את מה שסיפר הגאון רבי אליהו לופיאן זצ"ל:
בשעה שדפקו בקלם על העמוד לסיום תפילת "עזרת אבותינו" ועדיין הייתי באמצע המזמור, היה דומה הדבר בעיני כאילו חוטפים מתוך פי נתח בשר טעים. כל כך נעימה ומתוקה היתה בפי תפילת "עזרת אבותינו"...
זוהי מתיקות ונעימות התפילה! כאילו הוא אוכל דבר טעים ומתוק ממש!

למדנו אפוא במאמר זה כי בתפילה טמונים מתיקות ועונג נפלא אשר אין לשער, ועלינו לזכור כי הדבר נמצא קרוב אלינו מאוד ובידינו הוא להשיגו. כמו כן הראינו לדעת כמה דוגמאות כיצד גדולי ישראל התענגו

קנד _____ תפילה דייליה

בתפילתם, וכן נוכחנו בצורך של המתיקות והנעימות בתפילה אשר בלעדיהם קשה יהיה לנו להתפלל כהוגן. וכן ביארנו כי הדרך להשיג זאת היא שהאדם יבין את מה שמוציא מפיו ויתפלל במתינות כמונה מעות מיד ליד עם שימת לב לדברים, או אז ירגיש בודאי את המתיקות הנפלאה של התפילה.

הקב"ה יתן שהתפילה לא תהא עלינו כמשוי ח"ו אלא נוכל להרגיש ולחוש בטעם הערב של התפילה וכך נזכה להתפלל כדבעי!

